

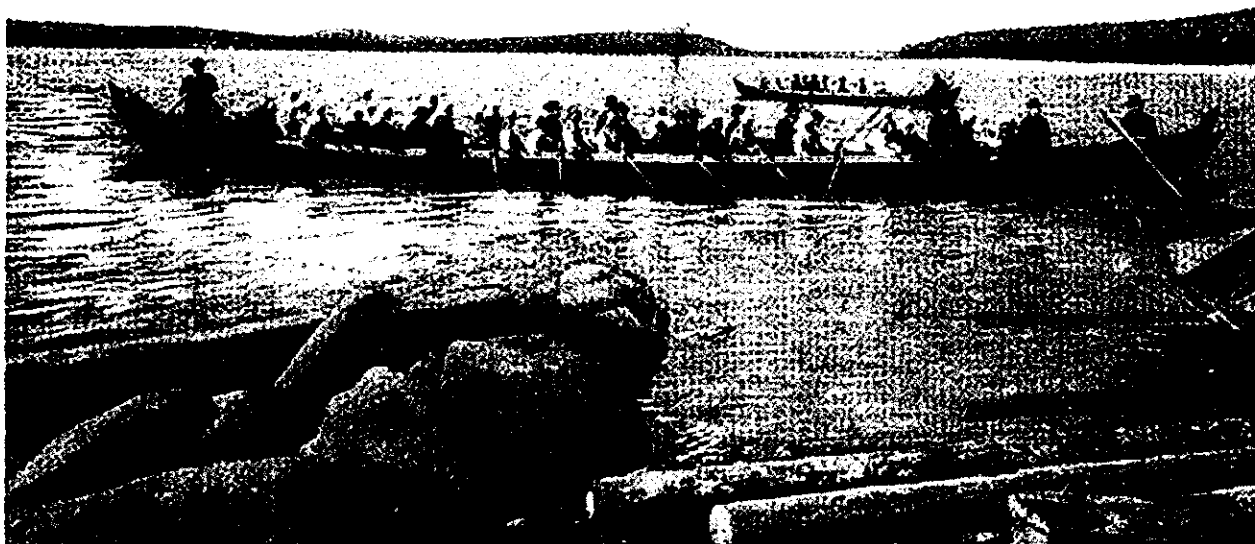
KOMPLEMENT

Denna skrift utges som ett komplement till den i följande utgivna, som inneslutes i komplementet.

Jag börjar med att citera mig själv från Arbråbygden årgång 1946.

»Kyrkklockorna ringa och kalla bygdens folk till gudstjänst. Folk på östra sidan om älven saknar ännu riktiga vägar. Man rider eller går till Strängsnäs i Änga by, sätter in sina hästar i stallarna och stiger ner i kyrkbåtarna, som nu skjutas ut från land och av kraftiga armar ros mot Kyrksjön och kyrkan. Det är en lång rad båtar: Räven och Uttern från Änga, Suggan och Bredden, byggda på Sollerön, Lon, Laxen och den kanske smäckraste, Örnén, byggd i Östergårn i Nordsjö samt ägd av Nordsjö och Bogården gemensamt. Iste-båten Vargen har startat från hemstranden men lägger sig nu i täten. Vid Hänsätter faller Oxen och Koa in i ledet och sedan Halla-båten med närmsta väg till kyrkan.»

Ö. 18/10 02, J. Lib

Ur Axel Erikssons Konstförlag, Stockholm, N:o 2051
Vargen och Uttern ute på älven vid Sandsve

(Senare fick jag namnen Älgen, Hjorten och Hund, och här kommer Böles mor Anna in i texten:) »Min far, Anders Månsson (1810 - 1874) hade del i Hund, som roddes med elva årpar. De andra båtarna hade sju eller åtta utom Uttern, som roddes med fem. Under min lästid 1867 färdades vi i den båten, och läspojkarna rodde. Men de lidlades med oss jänter, stänkte vatten på oss och vickade på dövikén i botten av båten, och när vi skrek, hade de obeskrivligt roligt. Vi började på vintern, och då slapp jag pojkarna under veckorna, för jag fick bo i Utegårn vid Arvik. Lästiden varade 48 dagar. Vi började kl 10 och slutade kl 4 em. Äta fick vi smyga oss till i stallarna under någon rast.»

Och så får Erik Äng i Norränge, f 1861, och Per Löfgren på Hemmanet, f 1864, berätta: »En man vid varje åra, men vid mansbrist får kvinnorna rycka in. De rör så att stärkelsen i mössan rinner bort med svetten.» (Nej,

detta var nog ord från Per Nordin i Mörtsjö, f 1893.) »Väldiga svallvågor bildas vid årtagen. Den efterföljande båten får endera hålla sig på vederbörligt avstånd eller ligga tätt bakom. Sista alternativet är bäst. Då finns en möjlighet att öka farten och kila förbi. I aktern sitter styrmannen med den järnbeslagna vassa styråran. De långa skörten på kyrkrocken får hänga utanför båtkanten. Men en gång går det galet. En bakomliggare tränger sig förbi, de vassa styråorna skär ihop omkring rockskörten och så var den grannlåten borta. Den olycklige ägaren får vandra skörtlös på kyrkbacken eller dra sig undan i stallet och leva obemärkt till hemfärden.»

Och nu kommer det roliga: jag kan visa både Vargen och Uttern i bild. Till min glädje fick jag en dag i somras hos Britt och Pelle Eriksson se en bunt unika bilder från det gamla Arbrå. Pelle hade fått dem till låns av en skeppsmäklare Norre Blidholm i Stockholm. Det var vykort, avsända till ägarens fader Olle Eriksson, född i Gårdsmyrs i Iste 1876, vilken efter genomgång av Örebro gymnasium kom ut i världen som ingenjör och konstruktör inom sulfat-sulfatbranschen. Det blev Tyskland, England, där han fann sin hustru, samt Amerika. Och överallt nåddes han av vykort hemifrån. Ja, under de första praktikant-åren nådde de honom vid företag inom Sverige. Framlidne O Erikssons sonhustru Margerite har tillåtit införandet i denna skrift.